

FNMRNHLHFMHMHM

Thufir Hawat
**KRALŮV
HAVRAN**

© Thufir Hawat 1999, 2011

Králův Havran

Thufir Hawat. - 2. vydání. - Praha

Abraka-Dabra s.r.o., 2011

630 stran

ISBN 978-80-903984-4-3

FHMFRNHLFFHFMHHTHYM

FHMF KRFNSITS FIFE
THYMI XESFF BXNF MIK
FICFMMRFF+ N+FMNF
IMF MIKMI XEFESFF
FTPINFIS HEIR

ahma fraujsins anna mis,
in thizei gasal boda mik du
wailamerjan unledaim,
insadida mik du ganasjan thans
gamalwidans hairtin.

FINANCIAL LITIGATION

Na palouku na vrcholu nízkého a táhlého kopce hořely ohně. Jejich plameny olizovaly černou oblohu do velké výše a dole kdesi u země praskala velká smolná polena. Několik takových velkých ohňů osvětlovalo okolí.

Až k temnému lesu, který místo ze všech stran uzavíral.

“Moc toho na výběr nemáme, co?”

Začínalo jaro. V tuto denní, či spíše noční, dobu se pod kůži ještě vkrádal vlhký chlad, ale byla cítit radostná síla probouzející se přírody. Bude teplý rok, všichni to slibovali. Pamětníci se dokonce obávali velkého sucha. V zimě mrzlo na místech, kde to dlouho nikdo nepamatoval a sněhu přitom na horách napadalo málo.

Mezi ohni bylo velké shromáždění. Skoro by se chtělo říci jako na královském dvoře. Desítky postav. Mnoho jich tu postávalo, popocházelo a některé - nejváženější z přítomných - uprostřed seděli na přenosných židlích a křeslech.

Nescházeli se v brokátem ověšených mramorových královských síních, jejich nejposvátnější síní byl les. Ale jinak jim tu z dojmu královských síní nic nescházelo. Stoly byly zavaleny jídlem - ne nadarmo na kraji paseky hořely i menší ohně, u kterých služebnictvo chystalo propečenou zvěřinu - i džbánky s vybraným vínem. V mísách byly vybrané lahůdky, ovoce, pečivo i nejrůznější laskominy.

Ale o ty měli přítomní většinou jakoby jen pramalý zájem. Ne snad, že jimi pohrdali, ale to, co by většina prostých lidí považovala za lukulské hody a zážitek na dlouhou dobu, brali jen za velmi podružnou součást dnešního večera.

Nedaleko ve tmě spalo Ticino.

V okolí bylo ticho a hluboká noc.

Tady se tichem noci nesla vzrušená debata. Na několika místech se tvořily různé hloučky, občas některý z řečníků zvýšil hlas a občas se nocí nesl i hlasitý výkřik nelibosti či nesouhlasu některého z přítomných.

Určitě mělo časem nastat nějaké velké společné projednávání, pro které se tu všichni shromáždili, právě dnes v noci a právě na tomto místě, ale zatím se vše jakoby připravovalo.

Přítomní si nejdříve potřebovali konfrontovat vlastní postoje s ostatními, zjistit okolnosti, možnosti a naděje na prosazení svých představ.

“Ildbad se neměl zbavovat Uriase.”

"A co by se asi změnilo - Uriah by nesnesl Ildbada na trůně a dal by ho zabít sám."

"Jenže já jsem vám už před rokem radil nevolit králem Ildbada, ale Uriase!"

"Aha, to bychom dopadli. Wittigas dokázal během své vlády zkazit, co se dalo, a jablko nepadá daleko od stromu."

"Jenže vaše představy, že sem Ildbad přivede armády svého strýce z Hispánie, se také ukázaly jako plané."

"Král Theud má teď dost vlastních starostí."

"Přišel by, kdyby Ildbad zůstal déle."

"To můžete rovnou tvrdit, že Erarich byl správnou volbou na trůn."

"Snad nechcete obhajovat i dalšího královraha?"

"Byl to mizerný král a vy to víte!"

"Dva roky se na našem trůně střídají králové jako počasí. Nechme sporu, který byl dobrý a který horší: Sám fakt, že se střídají nahrává císaři. Jestli chceme vůbec něco pořádit, musíme se konečně sjednotit na společném postupu."

Dohadujícím nebylo moc vidět do tváře, ale nocí se co chvíli zatřpytilo zdobením na jejich pláštích či zaleskla čepel vzácných zbraní. I v té tmě bylo jasné, že jsou přepychově oblečeni. Zlatem prošíváné nádherné barevné brokáty, hedvábí až z Orientu, zlaté prsteny, řetězy a přívěsky. Pýcha tohoto světa.

Sešla se tu totiž nejmocnější gótská knížata Itálie.

A v posledních letech tu byli již poněkolkáté.

Volili tu krále Wittiga. A několik týdnů po jeho kapitulaci v Ravenně se tu sešli znovu. Po bitce mezi příznivci Wittigovy rodiny zastoupené výtečným vojevůdcem Uraiou a stoupenci Ildbada neboli Hildibanda, což byl synovec gótského krále v Hispánii, tu zvolili Ildbada, který znovu pozvedl zbraně proti císaři, a jeho vojákům způsobil krvavou porážku právě v době, kdy Konstantinopolský dvůr nejvíce oslavoval vítězství Belisara a pád Wittiga.

Ale byla to volba jen na několik měsíců. Pak byl král znenadání zabit přioopilým šilencem.

A následoval další sněm, na kterém byl za krále zvolen Erarich.

Egoistický náfuca, který víc mluvil než myslel natož dělal. Král, který byl naklo-

něn Justinianovu míru - totiž podřízení se Impériu.

Protože mu za to byl slíben konsulský úřad.

Naštěstí tento plán nestačil uskutečnit, byl zavražděn najatým vrahem.

A tak se tu knížata sešla znovu. Jakoby agónie gótského království neměla mít konec.

Přijeli ze svých opevněných vill. Nebo vlastně spíš hradů, které z vill vybudovali už jejich římské předchůdci. V jejich sídlech se přitom pozoruhodně sčítaly ty nejvzdálenější vlivy. Pokoje rozprostřené kolem atrií, v nichž své hédonské hody pořádali již dávní zhýralí patriciové. Vybavené stejně luxusním nábytkem či textiliemi.

Žijící v sídlech rozmazlujících soukromými lázněmi a nejpřepychovějšími ložnicemi a zahradami. V sídlech obehnaných dodatečně přistavěnými kamennými hradbami měnicími villu v pevnost. A obklopeni početnou gardou sestavenou z vojáků proti nimž byli Caesarovi legionáři změkčilými kloučky. Oblečení do nejvzácnějších zlatem prošitých pláštů, za jaké by se nemusel stydět ani marnivý císař. A pod pláští ukrývající železnou zbroj, jako by byli nachystáni se každou minutu vrhnout do nejdivočejší bitvy, v níž by uplatnili své dlouhé jezdecké meče.

Knížata či kmáni jakoby bylo jedno: Vládli mečem s mistrovstvím, které bylo pověstné v celé Evropě, jezdili na koni a stříleli z krátkých luků stejně lehce jako nomádi a leckteří z nich skládali latinské verše s nenuceností římských literátů.

Byla to doba naprostých rozvratů a paradoxů.

Byla to doba, kdy platila jediná jistota: Že neexistuje žádná další.

I římské Colosseum se v předešlých dobách změnilo v pevnost a Hadriánova hrobka v hrad.

Rvavé brutální násilí už několik let stálo proti naprosté a ničím nekontrolované svobodě.

Úroda a dobré bytí proti povodním a zemětřesením, hlad proti blahobytu.

Přímá cesta k Bohu byla stejně blízko jako přímá cesta do pekel.

Vstoupit do dějin bylo stejně snadné, jako být druhý den zabit při zbytečné a iracionální šarvátce a pak být pohozen v hromadném hrobě a navždy zapomenut.

Jeden svět ve smrtelné křeči umíral a druhý se ještě nestačil narodit na Boží světlo.

“Myslím, že něco bychom si měli říci velmi jasně: Když byl králem na konci pá-
tého roku války s Justiniánem povolán Ildbad, bylo to správné. Co na tom, že
nestihl svého strýce přemluvit k pomoci. Jakoby nestačilo, že Ildbad v bitvě
u Tarrisia porazil Vitalia. Ba ne přátelé, bylo dobře mít takového krále.”

“Ale Ildbad dal zbytečně na té hostině zabít Uriase.”

“Souhlasím, kdyby to neudělal, nebyl by jeho zabil Velas.”

“O tom gepidském mi ani nemluvte. Nevím, jak je možné, že se někdo odváží
vztáhnout ruku na krále. A setnout mu na hostině hlavu! Velas měl být potrestán
tak, jak se sluší na královraha...”

“Nesmysly, Ildbad si za to mohl sám. Vládl příliš tvrdě.”

“Kdo ví, co bylo třeba a co ne. On byl král a on to musel vědět nejlépe.”

“Byl konec zimy a končil se pátý rok války. A válka mohla skončit úplně. Urias byl
nakloněn myšlence přijmout vládu císaře, pokud nám zachová naše úřady...”
Trval na svém kníže Alatheuf.

“A na zachování života normálních lidí ses neptal?” Rozkřikl se kníže Wissand.

“Císař nabídl mír: Gótům území na levém břehu Pádu a úřady v Říši...”

“A o jakém území to mluvíš? Aquileiu tím nemyslel, tam mají Římané pevnost
a Mediolanum^{/**} také ne, protože to už neexistuje. Hrady v podhůří Alp navíc
ovládají Frankové. To není mír, to je urážka.”

“To je mír, i když se ti nezdá moc výhodný.”

“To je mír pro otroky. Protože otrok sleduje pouze to, aby se osvobodil. Nesnaží
se získat jmění svého pána. Syn ale, nejenom, že je synem, nýbrž si nárokuje
i dědictví otce. A my nejsme propuštění otroci, jako mnoho Italů, kteří by se ra-
dovali z možnosti útěku na druhý břeh Pádu.”

Protestoval kníže Wissand.

“...Gutani opal wih hailag^{/*}.” Přidal někdo další ze tmy.

“Jistě, našim předkům byla svěřena vláda nad Itálií a musel bych poplivat životy
svých příbuzných, kteří ve válce s císařem padli - včetně svého strýce Ildbada. Já
kašlu na to, jestli Theodad a Wittigas byli dobrými či mizernými králi, i když můj
názor je dostatečně znám.

^{/**} dnes Milano

^{/*} Gutani opal wih hailag - Gótský posvátný dědičný majetek

Přece nejde jen o naše pohodlí a naše statky, jde hlavně o to, že v tuto dobu je Itálie jediným místem, kde vládne náboženská snášlivost a kde se lidé nezabíjejí jen proto, že ten druhý vidí Boží trojici jinak než já, či jestli se náhodou dokonce neodvažuje v křesťanského Boha nevěřit.

Já to vidím jako jednoznačné: Je jedno, kdo bude králem, ale pojďme odpřísáhnout, že budeme chránit náboženskou svobodu i lidskou důstojnost obyvatel Itálie, když už nám nebylo dáno dost sil k tomu, abychom ji nastolili i mimo Itálii."

Vmísil se do debaty mladý synovec krále Ildbada, kníže Totila, který držel tři pevnosti v alpských průsmycích.

"Nevidím důvod, proč se mám pouštět do debaty s mládíčkem jako jsi ty. Nemáš o co přijít, nemáš zkušenosti a proto si neuvědomuješ, o čem mluvíš. Jestli chceme nějakým způsobem hájit zájmy obyvatel Itálie, tak z pozice císařských úředníků, protože tak nám k tomu bude dána nejlepší příležitost..."

"Tomu snad sám nevěříš! Jak si můžeš myslet, že ti Justinian nechá být i díl vlády nad tvou vlastní zemí. Přidělí ti tak nejvyš tvůj statek, když mu do otroctví vrátíš rolníky, jejichž předkové byli před příchodem Gótů otroky, a dostaneš čestný úřad, z něhož nebude vyplývat pravomoc vůbec žádná."

"Rurichu, copak sis nevsiml, s jakou cílevědomostí buduje Justinian centrálně organizovanou církev a jak usiluje o její absolutní hegemonii. Akademii* kvůli ní dal rozehnat... A ty budeš říkat, že v jeho službách budeme mít prostor hájit náboženský smír!"

"Ále, konečně, co je nám po náboženském smíru, mně je jedno, co povídá kněz v kostele. Hlavně aby taky měl komu povídat."

"Nelič nám výhody života v kleci, pro ten jsme se nenarodili!"

"Válkou chceš prokázat svou lásku k druhým lidem? Když ti tak záleží na Bohu a svobodném vyznání, jak ospravedlníš svůj boj s císařem?"

"Je to samolibý egoistický uzurpátor."

"Ale Bůh ho takového stvořil. Asi ho takového chtěl mít."

"Hloupost, chtěl mít! My sami a naši otcové a poddaní Impéria si ho takového stvořili. Žádný despota se despotou nenarodil. Jen k tomu mohl mít vrozené sklony; jestli se jím stal nebo, ne je věc odpovědnosti těch, kteří mu buď ustupovali - a tím se nevědomky spolupodíleli na zhoubě jeho duše - nebo se mu postavili,

/ Akademide - filosofická škola v Athénách založená Platónem. Jedno z nejdůležitějších myšlenkových center celé antiky a její zrušení za symbolický konec starověku.*

byťsi za cenu krve a války. Anglové

Ve jménu Božím, žádné zlo nesmí být přijímáno se samozřejmostí, protože pak člověk pro pohodlí těla, pro jistotu svého hmotného zajištění, ubližuje své duši, své víře v Boha a v konečném důsledku nejvíce těm, jimž dovoluje zlo páchat.“

“Pro pohodlí těla! Co mi to tu vykládáš. My máme za lidi na svých allodech^{***} odpovědnost. Ty ji nemáš, proto můžeš ve své pýše mluvit, jak mluvíš.”

“Já, že nejsem odpovědný? Asi proto žes právě neposlouchal, co ti říkám. Protože odpovědný jsem, nechci připustit pokřivení svobod a pokřivení duší lidí této země.

Lupičům se ustupovat nesmí!”

“Lupičům? Mluvíš stále ještě o císaři. A kdo je tady vlastně lupič? Netoužila královna Amalasantha, kterou jsi právě ty tolik uctíval, k těm, kteří se s ním přátelili?”

“Nezáleží mi na lidech, kteří myšlenky realizují, záleží mi na těch myšlenkách. Justinián nechce v Itálii vládnout proto, že by pro zdejší lidi chtěl změnu k lepšímu. Chce ovládnout celou Itálii proto, že je zmitán ctižádostí ovládnout svět.

Nechci, aby zemi vládl, a směl vládnout, někdo, komu nejde o zemi, ale o vlastní opilý pocit. Pocit, že můžu udělat cokoli, protože si nikdo nedovolí mě zastavit.”

Jenže vrabec v hrsti je vždy lákavější než holub na střeše. Podvolit se císaři by pro nejbohatší knížata prakticky neznamenal změnu, jen by svého postavení a majetku užívali z titulu říšských úřadů a naopak - nečekala by je válka s císařskou armádou.

Bratr zavražděného krále Rurich tak postupně získal mnoho příznivců, kterým se myšlenka na skončení války a získání říšských úřadů jedním tahem zdála jako nejlepší vyústění dnešního dne.

Hádka sice stále houstla, ale stále více těch nejmocnějších, kteří by v případě sčítání jezdců nastoupených do bitvy hráli největší roli, se stavělo na stranu Ruricha.

Pomalou si k němu proklestil cestu davem i tmavovlasý šlechtic v černém cípatém

**** allod - správní jednotka v systému germánských království. Allod byly statky, které král rozděl svým knížatům za zásluhy. Správa allodu (na rozdíl od léna) nebyla dědičná a knížatům přijetím allodu vznikala práva velké suverenity na svěřeném území, ale také povinnosti platit králi daň, a především povinnost účastnit se na vojenských operacích krále s vojskem jehož velikost závisela na bohatství allodu.*

pláští přezdívaný jako RasseiHaar. Měl za sebou cestu do Ktesifontu, na kterou se vydal z pověření krále Wittiga, tak - přestože mu v Itálii nepatřilo vůbec nic a do bitvy by sotva mohl přivést nějaké jezdce, protože žádné neměl, užíval mezi gótským panstvem určitého respektu. Byl akceptován.

“Jo, výborně, je to praktické rozhodnutí, kníže Rurichu.” A pravou rukou ho oplácal po rameni. Aniž si kdo všiml toho pohybu, vytrhl přitom levou rukou z Rurichovy pochvy jeho meč a stejným pohybem srazil hlavu Rurichovu pobočníku stojícímu vlevo. A druhým pohybem ruky zpět zasadil smrtelnou sečnou ránu přes břicho Rurichovi. A Rurichovi přitom ani nestačil zmizet polichocený úsměv a skácel se k zemi. Následujícím výpadem rozpáral břicho dalšího Rurichova spojence a než se kdo z přítomných vzpamatoval, leželi na zemi čtyři mrtví. Teia RasseiHaar kosil kolemstojící jako sedlák kosí zlatavou pšenici.

První se z té krvavé pouště, ve kterou se debata změnila, vzpamatoval kníže Rurimer; ráznou rukou chytil kopí a rozpřáhl se po vetřelci. Pohyb ale nedokončil a padl na znak s šípem uprostřed čela. A následoval ho další z knížat, který sáhl po zbrani.

Zhroutil se k zemi a dával se. Třesoucí se křečovitou rukou si přitom marně snažil vytrhnout šíp zhrdla, ale zemřel dřív, než stačil něco udělat.

Vypadalo to jako na jatkách.

Kníže Wissand tasil meč, ale nepodnikl vůbec nic: Postavil se široce rozkročený zády k tomu krvavému dění a sledoval pohyb ve tmě. To kdyby se na stranu Ruricha snad postavilo víc přítomných.

Najednou bylo naprosté ticho.

Předjednávání v hloučcích skončilo: Začalo hlavní jednání.

Ohromené shromáždění mlčky zíralo na těla svých předáků ležících v krvi uprostřed trávníku.

Nepatrný zlomek okamžiku se přítomní rozhodovali. Večer mohl skončit také všeobecným masakrem, kdy se po sobě stoupenci obou vrhnou a pobijí se vzájemně. Početně byli zhruba stejně zastoupeni. Jenže Rurich a několik jeho nejbližších byli mrtvi. Vlastně tedy žádná volba nebyla.

Byl to záblesk hrůzy, pochybností a nejistoty.

Ale nikdo nezareagoval tak, aby tuto lavinu strhl. Všem došlo, že takový střet by měl jediného vítěze: Justiniána.

A proto zůstalo viset to ustrnulé ticho.

Prostranství uprostřed se vyprázdnilo.

Nikdo další se nechystal pronést řeč.

A nikdo se ani nepohnul. Jen kněžna Lukarin natáhla tětivu svého luku dalším šípem. Teia RasseiHaar pomalu obcházel po obvodu kruhu a temnými rozzlobenými očima probodával přítomné.

“Já vidím jen jednoho krále.”

Řekl do tmy. Nemusel ani mluvit moc nahlas. Všichni ho slyšeli.

“Jediný král je legitimním dědicem Ildbada. A jediný král může vést Itálii ke svobodě.”

A dál pomalu obcházel kruh. V levé ruce se mu u země stále houpal Rurichův meč, ze kterého ukapávala tmavá mazlavá krev.

“S pomocí Boží to dokáže.”

A dál procházel kolem šokovaných knížat.

“Ať už k tomu bude mít pomoc svého hispánského prastrýce nebo nebude.

A dokonce ať už k tomu bude mít pomoc vaši nebo nebude.

S ním bude Itálie.”

Stále zůstávalo ticho.

“S ním bude Bůh.”

“Král Totila!”

Ozvalo se z hloučku osvětlovaného záblesky ohně.

“Ať žije král Totila!” Přisadil si mocným výkřikem Wissand a meč svítící svou obnaženou čepelí do tmy dával jeho povolání váhu.

Ale jakoby právě tento výkřik měl přinést naprostou úlevu, ostatní ho po kratičké prodlevě do hrobového ticha hlasitě následovali.

“Totila, Totila!” Znělo nocí. Gótská knížata začala bubnovat svými železnými štíty o sebe jako malí kluci.

Jmenovaný z toho byl na okamžik nejvíc překvapený, ale nebránil se.

Tak knížata vyzvedla Totilu na železný štít a nosila ho kolem dokola mezi ohni.

Rozpoutal se přitom bengál slavnostního bubnování a do noci se krajinou nesly

vřeštivé tóny velkých trub – Iur. Všichni měli vědět, že Itálie má mít krále. V nejbližších dnech bude korunován a pomazán v Ticinu.

Kníže Alatheuf a řada dalších stoupců Ruricha z nejbohatších rodů během tohoto provolávání slávy sedli na koně a opustili sněmovní louku.

Zbývajícím to ale vůbec nevadilo.

Veškeré napětí jakoby bylo uvolněno a vypuštěno do tmy. Sloužící mlčky odnesli těla mrtvých na kraj palouku, protože ta momentálně nikoho z přítomných nezajímala a jen mohla na exponovaných místech překážet oslavě.

Bude-li se nad nimi později odehrávat co důležitého, ukáže čas. Nejspíš je Totila dá zabalit a se všemi poctami poslat příbuzným k řádnému pohřbu. Protože zabítí byli koneckonců stále ještě Góty a křesťany. Ničím hrozným se neprovinili a není žádný důvod k zášti vůči nim nebo jejich rodinám. Jejich smrt je spíše politováníhodný průvodní jev bouřlivé diskuse o směru, který má pro příští léta nabrat gótská vláda v Itálii.

Přítomní už na ně zapomněli. Žili divokým tancem podpořeným skvělým vínem z královských sklepů. Rytmus otrásal paloukem i okolím, kolem ohňů tančili gótská šlechtici, kteří si předtím odložili své pláště, nejdivočejší taneční kreace.

Několik mladých rytířů předvádělo u jednoho ohně mečové tance a řada dalších šlechticů i jejich žen a dcer - které u Gótů nikdy z podobných příležitostí nebyly vyjímány, ba naopak, které tu měly své vždy vyslyšené právo na názor a volbu - vytvořil v uctivé vzdálenosti od vzduch prořezávajících čepelí další kruh, sledovali jejich tanec s nadšením a hlasitě jim svým tleskáním a dupáním pomáhali udržet rytmus.

Tanec se stále zrychloval, až bylo jasné, že rychleji to už prostě nejde, nemají-li se tanečníci posilnění často už i notnými doušky vína pozabíjet mezi sebou. A tak tanec ukončili alespoň hlasitým zařinčením mečů o sebe a sklidili potlesk od okolí.

Král Totila zatím procházel mezi tím vším, sledován několika svými nejuvěrnějšími, připíjel si s přítomnými i poslouchal jejich tu gratulace a přání šťastné a úspěšné vlády, tu - hlavně od těch starších - mentorské poučky o tom, jak by se vládnout mělo, které se staří grófové nerozpakovali poskytovat, přestože noc už pomalu přecházela v den a jejich jazyky se až přespříliš pletly na to, aby srozumitelné a použitelné rady vůbec vyslovit mohly.

Kdo ví, třeba jim o to vůbec ani nešlo. Třeba jen prostě využívali situace, že někomu mladému mohou z pozice svého věku a svých zkušeností radit. A leckteří

jistě v duchu i kalkulovali s tím, že ten ohleduplný mladík, který jim dnes naslouchá, je novým králem a je proto chytré vejít mu do povědomí dřív, než si význam dění této noci uvědomí a než bude proniknutí do jeho blízkosti obtížné. Jako se to stalo s nejedním z jeho předchůdců, z nichž zlato královské koruny na hlavě během krátké doby udělalo jiného člověka. Nepřístupného, pyšného a samolibého, obklopeného tělesnou stráží a suitou důstojníků, jejichž prostřednictvím komunikoval se světem.

Tenhle král na to zatím nevypadal. Obcházel je jednoho po druhém, naslouchal jim a děkoval za podporu.

Zvuk bubnů zněl až do rána, kdy vysílení tanečníci už odpadli a ti starší se nechali odvézt do města. Když padla rosa, vypadala louka jako po bitvě. Hodně rytířů tu spalo zachumláno do svých pláštů, mezi nimi ležely dopité poháry, soudky i džbánky - často uprostřed louží vína barvy krve - byly tu převrácené stoly i židle, poloprázdné mísy, poházené prázdné rožně, kosti od večeře... Naprostá změt' všeho, co sem bylo včera nechystáno s řádem a parádou.

A ti, kdo spali, byli rádi, že ještě spí, protože množství vypitého vína jim po probuzení bude předešlý večer jistě dlouho připomínat.

Na zádech tu přikrytý několika plášti s pohledem do blednoucího nebe ležel mezi svými věrnými i Totila.

Takové bylo první ráno nového krále.

Celé Ticinum bylo slavnostně vyzdobené. S trochou jedovatosti by se dalo říci, že lidé se tu už nové gótské krále vítat naučili, protože v poslední době to bylo doslova každou chvíli.

A navíc, Ticinum bylo posledním městem, které si ještě nepodmanili císařští vojáci, a tak mnozí z nich počítali dny či týdny, kdy císařská armáda obsadí i Ticinum a gótské království se změní ve vzpomínky. A vzpomínky je vždy lepší mít hezké: Na parádu, jakou je korunovační průvod se vzpomíná mnohem lépe než na hlad či strach z rabování ve městě.

Z otevřených oken vyhlíželi lidé, aby viděli na královský průvod a mladého krále. Obcházela ho pověst vlídného a spravedlivého člověka, který to snad s vládou myslí doopravdy a ne jen skrze obsah královské - pohříchu prázdné - pokladny či osobních užitků. Konec konců, kdoví, jaké nového krále čekají.

Zněly zvony a ulicemi se tlačili lidé, aby ho mohli pozdravit. Synovce Ildbada, mladého krále Totilu.

"Kdyby mě takhle vítala celá Itálie!" Povzdychl si Totila, když přes něj přehazovali složité a efektně šitý plášť z purpuru, zlata a hranostajích kožíšků. Stál v sále svého paláce a kolem něj končily přípravy k zahájení slavnostní jízdy městem.

Byl oblečený do kabátce ze smaragdově zeleného brokátu prošívaného zlatými nitěmi, pod ním měl jemně vytlačovanou parádní koženou prošívanou vestu, která mu chránila tělo, vespod ještě zlatem vyšívanou košili z purpurového hedvábí, a na krku se mu houpal masivní řetěz s jemně zdobeným křížem uvnitř kruhu.

"Nebo, kdyby se v mém průvodu aspoň sjelo o něco víc gótských knížat - pohlédnu-li na ulici, odhaduji to tak sotva na jednu třetinu gótského panstva, ostatní - jsou mezi nimi všichni ti nejmocnější a nejbohatší - váhají a zatím se staví loajálně k císaři." Podíval se po svých společnících a poopravil se:

"Nechci říct, že by mi vaše společnost a vaše pomoc byla málo, ale bojím se, jak dlouhého trvání asi může mít kralování panovníka, od kterého většina jeho šlechty odmítla složit hold."

"Non multa, sed multum!" Odpověděl mu Teia, který měl v průvodu jet za králem a nést mu jeho královský meč.

Byl celý v bílém, jen nášivky na svém plášti měl po vzoru římských senátorů purpurové, stejně jako rukavice a kožené boty. I on měl na ramenou a kotnících

J Non multa, sed multum (dosl. "Ne mnohé, ale mnoho") - latinská slovní hříčka, doslova do češtiny nepřeložitelná, význam zhruba "Ne mnoho, ale to podstatné"*

zlaté jemně cizelované ozdobné terčiky a bílý, nádherně prošíváný kabátec, mu obepínal široký pás celý pokrytý ozdobami ze zlatého plechu sepnutý mohutnou zlatou přezkou. Přes rameno měl přehozený kožený závěs s dlouhou spathou v bílé kožešinou obšité pochvě. Byla obtočená zlatým řetízkem, na který byl navlečen poloprázdny kožený váček a malý zlatý křížek.

“Zdá se ti, že Ticinum - jediné opevněné město, které máme - je málo? Je to přece výchozí místo pro dobytí Itálie!”

“A buď rád, že kolem sebe nemáš houf knížat, který by byl jako pytel blech, stále by se svářil mezi sebou a stále by se s tebou někdo hádal.” Smál se Wissand, který měl za králem v průvodu nést zlatý pohár, symbol královské krve, symbol Božího ducha vtěleného v osobě Krále.

Zatím ale všichni tři stáli ještě v síni královského paláce a nechali se ověřovat rouchy a zlatými ozdobami. Ostatní přítomní šlechtici a šlechtičny už stáli nachystaní ve špalíru a čekali, až se král pustí po schodech dolů.

“Teď to vypadá rozumné přidat se k císaři, a tak se nesmíš divit, že většina knížat jedná spíš s jeho správci Itálie než s tebou. Jsou třtinou ve větru, až rozdrtíme první římskou armádu, polovina se jich vrátí, až rozdrtíme druhou, přijde druhá polovina a s nimi spousta císařských vojáků. Už je trochu znám.”

Uklidňoval Totilu Wissand.

“Zaruč v Itálii náboženskou svobodu, a budou za tebou stát všichni Italové.” Podpořila ho kněžna, která právě vešla.

Měla dlouhé temně modré šaty z tenoučkého drahocenného hedvábí, které jí složitou a nádhernou obšívku několikrát ovíjely kolem ramen a pak splývaly až k zemi, takže dokonale pokrývaly - když už neukrývaly - celé její štíhlé a krásné tělo. Navzdory všem si je stejně nechala ušít tak, aby dole ponechávaly dost prostoru k pohybu a dovolily jí nasednout do sedla koně. K obšívce bylo přišito několik jemných zlatých řetízků pospojovaných značným množstvím zlatých ozdob, drahokamů a perel, takže celou šest palců širokou obšívku téměř zakrývaly. Na pravém rameni je měla sepnuté obrovskou sponou s reliéfem dvou divokých koní obíhajících zapadající rudě zářící slunce symbolizované velikým plochým rubínem. Dole byly šaty bohatě vyšívány zlatou, stříbrnou, černou a červenou nití - tryskem se tu jeden přes druhého hnali nádherní černí hedvábní hřebci se zlatými hřívami a vlajícími svítícími ohony a svítícíma očima.

Pod šaty si oblékla pouze dlouhou košilku ušitou ze stejného hedvábí. Její střevičky byly ze zlatem prošíváné kůžičky a od kotníků z nich vzhůru až pod kolena šplhaly jemné zlaté řetízky neslyšně zvonící při každém jejím kroku a ne-

jasně se rýsující pod vrstvou hedvábí.

I paže měla skryté pod tmavým pavučinkovým hedvábím; měla z něho ušité rukávce od paží až do zápěstí tak těsně kopírující její tělo, jakoby bylo její druhou kůží. Na rukou pak měla stejně modré rukavice z nejjemnější kůžičky a přes ně měla navlečené svítící zlaté prsteny. Pro dovršení jejich efektu pak i je měla spojené jemňoučkými zlatými řetízky - a to jak mezi sebou, tak se dvěma téměř totožnými náramky s motivem dvou do sebe vpletených hadů; stříbrným a zlatým jako kdyby se chtěla přihlásit k hadímu bratrstvu Ofitů. Krom toho jí dva jiné náramky - s motivem hada obtáčejícího gótský kříž - obepínaly paže.

Přes hlavu měla přehozený k pasu splývající závoj ze stejného hedvábí, upínal jí ho zlatý diadém s motivem dvou k sobě otočených orlů, jejichž těla byla vykládaná z drahých kamenů; orlů, kteří se vznášeli nad složitě propleteným hadem, jenž v zubech svíral na třech miniaturních člancích řetízku visící květ růže, který byl vlastně gótským křížem s dalším rubínem ve svém středu. Ten měla přilepený k čelu těsně nad kořenem nosu.

Vlasy měla spletené do ozdobných ornamentů, jaké se hned tak nevidí, a do nich měla vpletené velké množství zlatých řetízků, perlových náhrdelníků a prstenů, takže dohromady vytvářely úžasnou marnivou nádheru hýbající se a třpytící se zpod závoje při každém pohybu její hlavy.

A na krku jí visely další ozdoby, které svým duchem úplně vybočovaly z té zlaté nádhery - vlastně to byla spíš jedna ozdoba; dlouhý řemínek, na kterém byly navlečené desítky, či možná spíš stovky malých nepochopitelných ozdůbek z keramiky, dřeva, jantaru, drahých kamenů a zašlého železa. Mnohokrát se mezi nimi opakoval symbol životodárného Slunce, který Germáni užívali odnepaměti a kterému se postupně začalo říkat gótský kříž.

Byla výrazně namalovaná v obličejí, černé dlouhé stíny a svítící rty, a její zjevení všechny tři ohromilo.

“Císaře, který jim bezohledně vládne odkudsi z druhého konce světa prostřednictvím neschopných, úplatných a sobeckých správců už tu mají všichni plné zuby.”

Totila ale jen zíral. Jako bohyně či alespoň jako dáma denně se pohybující v dvorském okruhu císařského dvora v Konstantinopoli vypadala žena, která před několika dny vlastnoručně pozabíjela svými šípy několik gótských knížat, kteří se stavěli proti jeho volbě králem.

Vykročili směrem ke vchodu paláce, kde na ně čekali jejich koně a slavnostní průvod.